

derimod, naar vi ikke søge at indføre Besparelser paa Steder, hvor der kan og bør spares, og her er netop et Punkt, hvor jeg tror, ikke alene at vi kunne, men og at vi ere berettigede til at spare, da Hærlovens § 28 ikke foreskriver, at Forstærkningen skal indkaldes, men blot forudsætter, at den kan indkaldes. Dertil kommer, at det Mandskab, her tales om, er det, der har deltaget i Felttoget 1864, og som senere er indkaldt 2 à 3 Gange, saa at det nu skulde indkaldes for fjerde Gang. Det er naturligvis en Byrde for Statskassen; men det er sandelig en langt større Byrde for Mandskabet, der saaledes idelig og idelig kaldes bort fra sin Familie og sit personlige Erhverv; thi man kan vistnok forudsætte, at i alt Fald den overveiende Del af dette Mandskab er Familiefædre. Den Klasse af Medborgere, jeg nærmest har for Øie, er de, der daglig med deres Hænders Gjerning maa erhverve det Nødtørftige til sig selv og til Familiens Underhold, og det er sandelig ingen Ferie, som der blev udtalt ifjor af et æret Medlem, at komme ud at marschere, idetmindste er det en Ferie, Enhver vil betakke sig for. Af de nævnte Grunde kan jeg ikke give min Stemme til Forstærkningsmandskabets Indkaldelse. Men der er endnu et tredje Hensyn, som jeg for mit personlige Bedkommende tillægger ikke mindre Vægt, og det er, at den idelige Indkaldelse fremkalder en vis Modbydelighed for Hærloven, saa at der indsniger sig en Aand og Tone i Armeen og — jeg vil sige — næsten i hele Befolkningen, som ikke er ønskelig. Der har jo flere Gange her i Salen været anført, eller idetmindste gjort Hentydninger — ja ogsaa idag — til, at der var væsentlige Mangler ved vor Hær i 1864. Jeg tror nu, at det for en Del er ugrundet, hvad man har anført i saa Henseende, thi Aaret 1864 hørte ikke til Miraklernes Tid. At vort lille Danmark med sine 1,700,000 Indvaanere skulde kunne slaa to Stormagter med 60 Millioner Indvaanere, vilde jo være et Mirakel, det behøvedes der neppe Mennekesforstand til at kunne have indset. Men desuagtet skal jeg saa villig som Nogen indrømme, at der fandtes Mangler ved Hæren i 1864, nemlig den, som jeg ogsaa her har

hentydet til; jeg tror, at ærede Medlemmer her i Salen, hvad enten de have været Befalingsmænd eller Menige, ville indrømme, at Aand og Tone i Armeen i 1864 ikke var den heldigste. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa, hvad der efter min Overbevisning og Erfaring var Skyld derti; det er ikke værd at bringe i Grindring nu, det burde allerede være glemt. Men det vil jeg blot sige, at vi vel skulde vogte os for at træffe Foranstaltninger, der kunne svække den Begejstring og Følelse, der er hos den danske Befolkning til Forsvar for det danske Fædreland, og at de Herrer, der her stemme imod Mindretalsforslaget, modarbejde, hvad de i Grunden stræbe hen til. Dette er min bestemte Overbevisning. Jeg skal nu tillade mig at knytte nogle Bemærkninger til den Motivering, der er fremkommen fra den ærede Ordfører for Flertallet, og jeg skal da henholde mig til, hvad der er anført om denne Sag i Betænkningen under Nr. 5, Sp. 661—62. Der hedder det: „Flertallet tror, at denne Indkaldelse bør bevilges, dels fordi det for paakommende Tilfælde Skyld maa anses for særdeles vigtigt, at Forstærkningen er nogenlunde fyldestgjørende organiseret og indøvet, dels fordi det forinden den forestaaende Revision af Hærloven vil være af stor Betydning, at der dog er gjort nogen Erfaring, der kan tjene til Bedømmelse af hele Forstærkningsinstitutionen.“ Jeg tror, at der kan indtræffe Tilfælde, for hvis Skyld man maa være meget betænkelig ved at indkalde Forstærkningen eller større Troppemasser, end det er flet i de sidste Aar. Jeg kan i det Hele ikke rigtig forstaa, hvad Flertallet mener med, hvad det her har sagt. Hvorledes Forstærkningen er organiseret, maa Krigsbestyrelsen vide. Den har hvert Aar afholdt Mønstringer over Forstærkningsmandskabet og veed, hvormange der er overgaaet dertil, og hvormange der bliver kasseret, og dernæst har Krigsbestyrelsen ogsaa i sin Haand at indsætte saavel Officerer som Underofficerer ved Forstærkningen. Altsaa den maa iforveien vide, hvorledes Forstærkningen er organiseret, uden at behøve at indkalde den. Naar der endelig tales om, at Forstærkningen maa være indøvet, saa kan jeg slet ikke forstaa dette, thi